

TEMPORA MUTANTUR

PÁRATLAN OLDAL - LX. évfolyam, 16. szám, 2016. április 22.

1868. június 6-án összekoccant a T. Házban Csanády Sándor és Deák Ferenc képviselő úr. Deák Ferenc úr Csanády úr egy róla tett állítására bekiabálta: Nem igaz! Ráfogás! Ezért Csanády úr „nem hallgathatta el” megrovását képviselőtársa ellen. Nem mindennapi dolognak számított abban az időben a „haza bölcsét” megróni. A képviselőház jegyzőkönyvében a gyorsírók fel is jegyezték: Zaj. Majd később: Nagy zaj. Az elnök kötelességének érezte, hogy közbeavatkozzék, és így szólt: „Arra, tisztelt ház, hogy egy képviselő valamely más képviselőt megróhasson, a házszabályok egyedül az elnököt, és ezt is csak igen fontos esetekben jogosítják fel. Azon szerencsétlen helyzetben vagyok, hogy az előttem szólott tisztelt képviselő úrnak nyilatkozatát, szelíden szólva, nem megróni, hanem egy kissé túlzottnak állítani bátorodom.”

Miután a szerepét egy kültelki ivó csaposának szintjére süllyedve ilyen otrombán és furkó módjára leugatta Csanády urat, Deák maga is elmondta véleményét Csanády úrról. „Nagyon sajnálom, hogy Csanády képviselő úr a parlamentáris életben még addig sem ment, és hogy annyi susceptibilitása van, hogy ha valami, amit mond, csakugyan nem áll, hogy azt se lehessen mondani, hogy nem igaz.”